

Üks

„Jah, proua Greening, ma mõistan täielikult; ma tõepoolest saan aru. Räägin sellest Charliega kindla peale. Aitäh, et mu tähelepanu sellele juhtisite.“

Tõusen püsti ja lahkun ruumist, endal tunne, nagu oleksin ajas kakskümmend aastat tagasi rännanud ja taas ise õpilane, keda on kutsutud direktri kabinetti halva käitumise pärast, mis polnud *alati* minu süü.

„Tule nüüd,“ ütlen oma närvilise moega pojale, kes ootab kabineti ukse taga pikal puitpingil. „Lähme koju.“

„Kui suures jamas ma täpselt olen, mamps?“ küsib Charlie, kui me koolivärvast välja tänavale kõnnime.

„Hetkel mitte väga suures.“ Näen, kuidas ta kergendustundest naeratab, nii et jätkan kiiruga: „*Aga* kui sa käid läbi selliste poistega nagu praegu, siis võib asi tulevikus kardetavasti palju tõsisemaks minna.“

Charlie vaatab oma rämmas tosse.

„Sa oled kümneaastane; liiga noor selleks, et ma peaksin sedasorti asja pärast muretsema. Arvasin, et kui mind ükskord sellepärast direktri juurde kutsutakse, et ta on mures, et su sõbrad võivad mõjutada su käitumist *ja* koolitööd, oled sa vähemalt põhikooli jõudnud.“

Charlie jääb bussipeatuses seisma ja vaatab lootusrikkalt üles minu poole.

„Mul on kahju,“ ütlen vabandavalt, „täna pole bussisõidu jaoks raha. Me peame kõndima. Igatahes,“ jätkan ma, kui Charlie

ohkab, „täna on ilus pärestlõuna; see mõjub meile hästi ja me saame koduteel mõnusalt juttu ajada.“

Charlie pööratab silmi, aga ma teesklen, et ei pane seda tähele.

„Niisiis, mis toimub?“ küsin, kui me koos mööda teed minema hakkame. „Kes on need poisid su koolis, kellega sõbrustamise pärast proua Greening nii väga muretseb?“

Charlie kehitab õlgu.

„Charlie?“ käin talle peale.

„Nad ei käi minu koolis,“ ütleb Charlie lõpuks vaikse häälega.

„Kes nad siis on?“ küsin ma, hakates veel rohkem muretsema. Tänapäeval kuuleb nii jubedaid asju gängidest ja ... Raputan pead; ma ei taha isegi mõelda sellele, et mu väike poeg võiks olla millegi hullemaga seotud. „Miks sa ei veeda aega sõpradega oma koolist?“

Charlie kehitab õlgu ja lööb jalaga mööda kõnniteed veerevat plekkpurki.

„No kuule, kullake, sa võid minuga rääkida, sa ju tead, et võid; me oleme ju alati üks tiim olnud, eks ole, sina ja mina?“ Müksan teda mänglevalt, püüdes meeleolu muretumaks teha, ja ta naeratab nukralt minu poole üles vaadates. „Nii on parem. Viska nüüd see purk prügikasti, mitte ära toksi seda jalaga. Sealsamas on üks olemas.“

Charlie võtab vastu tahtmist purgi üles ja viskab selle prügikasti. „Ma käin nende poistega läbi sellepärast, et nad elavad meie kandis,“ sõnab ta mu kõrvale naastes vaikselt.

Tahan meeletult tal käest kinni võtta nagu siis, kui ta oli väike, et teda kaitsta ja hoida kõige halva eest, millesse ta võib sattuda. Aga ma tean, et need päevad on nüüdseks kahjuks ammu möödas ja ma pean olukorraga tegelema küpsemal viisil. Charlie on suureks saamas – kiiremini, kui mulle meeldiks – ja ma pean sellega lihtsalt harjuma.

Panen käe kindlalt taskusse.

„Räägi edasi,“ julgustan teda.

„Kõik mu vanad sõbrad koolist elavad Hamiltoni peenes piirkonnas, eks ole?“ jätkab Charlie. „Kus me *vanasti* elasime. Ja sina ei luba mul pärast kooli üksi sinna minna, *ega* ju?“ Ta vaatab mulle süüdistavalt otsa.

Ah et selles on asi. Toon kergendustundest kuuldavale sügava ohke. Ei mingeid narkootikume *ega* *gänge* – vähemalt mitte praegu. Asi on lihtsalt ühes kümneaastasest poisist, kelle ema ei luba tal sõita tagasi sinna, kus nad kunagi elasid.

„Sa võid ju alati mõned sõbrad pärast kooli meile kutsuda?“ pakun abivalmilt välja. „Äkki nende vanemad saavad nad ühega oma *paljust* autodest ära tuua.“

„Proovisin seda juba. Nende emad ei luba neil tulla. Nad ütlevad, et see koht, kus me nüüd elame, on ohtlik.“

Pöörame ümber nurga ja kõnnime mööda poodide rivist, millest me koduteel sageli möödume, ning ma näen kurbusega, et veel üks neist on ukсед sulgenud ja selle aknad on laudadega kinni löödud. Äsja paika pandud latte kaunistab juba värvikirev grafiti.

„See on jaburus. Spenceri rajoon ei ole ohtlik – see pole lihtsalt hubane väike tupiktänav *ega* eksklusiivne puiestee, muud ei midagi.“ Mu ärevus asendub kiiresti ärritusega. *Pagana pepsid vanemad oma nelikevooliste autode ning kolmekordsete pakettakende ja viie magamistoaga majadega!* Meie elukohal pole mitte midagi viga. Jah, see ei pruugi olla kõige ilusam piirkond *ega* ka kõige ihaldusväärsem, aga seal on tugev kogukonnatunne, eriti selles korterimajas, kus meie elame.

Charlie kehitab õlgu. „Nii nad ütlesid. Võib-olla ma oleksin pidanud kooli vahetama, kui me kolisime, mitte samasse jääma. Siis saaksin ma pärast tunde kokku nendesamade lastega, kellega koos koolis käin.“

Kui pidime uude koju kolima, kaalusin, kas Charlie samasse kooli jätmine ikka toimib, aga tahtsin, et tema elus oleks võimalikult vähe suuri muutusi.

„Võimalik,“ lausun diplomaatiliselt. *Aga võib-olla me poleks pidanud üldse siia kolima.* „Igatahes, sellises olukorras oleme nüüd, kui su isa enam pole, nii et peame võimalikult hästi hakkama saama sellega, mis meil on. Lisaks,“ tuletan talle meelde, „peame meeles pidama, et kui teised inimesed mõtlevad ja teevad asju teistmoodi kui meie, ei tähenda see veel, et *meie* peame sedasama tegema, eks ole? Eks ole?“ küsin uuesti, sasides Charlie liivakarva juukseid. „Sa oled sina ise, Charlie, omaenda mõtete ja arvamustega; ära lase kellelgi endale teisiti öelda.“

Charlie noogutab.

„Ja pea meeles: siin maailmas on kõik võrdsed. See, et mõnel inimesel on nii palju õnne, et neil on mugav elu ja palju raha, ei tee neid paremaks neist, kellel seda pole.“

„Jah, ma tean.“

„Tubli poiss. Niisiis, kuni need uued sõbrad sind pahandustesse ei kisu,“ hoiatan teda, „ega koolitööd mõjuta, siis luban sul nendega ka edaspidi läbi käia – selge?“

Charlie naeratab.

„Ära seda ainult proua Greeningile ütle, eks?“ Pilgutan talle silma.

Ta pilgutab vastu. „Sa oled parim, mamps!“

„Ma tean.“ Naeratan laialt. „Nõndaks, mida sa õhtusöögiks tahaksid? Ma ostsin ennist pitsat, kuidas see sobiks?“

Charlie naeratus läheb laiemaks. Pitsa on tema lemmik.

Jalutame tagasi Spenceri rajooni, kohta, mida oleme viimased kuus kuud koduks kutsunud. See pole ideaalne ja tõenäoliselt mitte koht, kus oleksin tahtnud oma poega üles kasvatada, aga praegu ei saa me endale paremat lubada.

Sisenedes majja, mille neljandal korrusel asub meie korter, vaatame mõlemad lootusrikkalt lifti poole, aga selle ukse küljes ripub endiselt rikketeade.

„Tundub, et peame jälle trepist minema,“ ütlen rõõmsameelselt. „See hoiab meid vähemalt vormis!“

Jookseme võidu trepist üles – see on mäng, mida oleme pärast siia kolimist liigagi tihti mänginud, ja Charlie jõuab alati esimesena kohale. Seejärel keeran ma ukse lukust lahti ja lasen meid korterisse. Samal ajal kui mina meie järel ukse kolm lukku hoolikalt kinni keeran, suundub Charlie käsi pesema, teades, et enne ei lubata tal midagi näksida.

Ukse juures põrandal on hunnik kirju. *Kindlasti arved*, mõtlen ma, heites neile vaevu pilgu. Selle asemel viskan nad ukse kõrvale väikesele puitlauale, kavatsedes neid vaadata hiljem, kui Charliet pole läheduses. Vähemal kahel neist on kusagil ümbrikul erepunaselt trükitud kiri ja ma ei taha, et Charlie muretseks. Ta on kümneaastase kohta tark poiss, aga paraku teab ta täiskasvanute maailmast juba palju rohkem, kui mulle meeldiks.

Laual on juba hunnik ümbrikke, millega ma eile ei tegele- nud, nii et mu uus pakk libiseb lihtsalt nende pealt põrandale.

Pagan, mõtlen ma, kummardudes neid üles korjama. Hakkan neid korralikku virna laduma, aga üks ümbrik torkab teiste seast silma – sellel pole läbipaistvat ruutu, millelt võib lugeda korrekt- selt trükituna minu nime ja aadressi, vaid ümbrikule on kirjuta- tud käsitsi, musta tindiga ning ümbrik ise on tugevast, kreemikast paberist.

Pööran selle ringi, sest äkki on taga saatja aadress, aga seal pole midagi.

„Mamps, kas ma tohin küpsist võtta?“ hõikab Charlie köögist. „Ma pesin käed ära.“

„Ikka!“ hüüan hajameelselt vastu, silmitsedes endiselt ümbrikku. „Aga ainult ühe; me sööme ilmselt varakult õhtust.“

Rebin ümbriku lahti, teadmata ikka veel, kellelt see võiks olla. Ümbriku sees on niisama paks paber ja sellele on samuti käsitsi kirjutatud.

Austatud preili Chesterford!

Oot, see oligi ümbriku juures ebatavaline – ma teadsin, et asi on milleski muus kui üksnes käsitsi kirjutamises. See on saadetud mu neiu-põlvenimele, milleks on Chesterford.

Ma pole Amelia Chesterford olnud üksteist aastat. Kui kummaline? Ma jätkan lugemist:

Kirjutan teile, lootes, et saan edasi anda hea uudise.

Minu nimi on Alexander Benjamin ja ma olen sugupuu-nurija. Hiljuti palkas advokaadifirma Davies & Davies mind otsima pärijat varale, mis jäi mõne kuu eest nende hallata.

Mul on suur rõõm teile teatada, et pärast pikka otsimist usun nüüd, et selle vara pärijad võite olla teie ja teie poeg Charles.

Seetõttu kirjutan teile, et paluda teilt esialgset kinnitust, et te olete tõepoolest Amelia Jane Chesterford ning sündinud 1. novembril 1980 St. Mildred'si haiglas Southamptonis. Seejärel saame minna edasi taotlusega, et teie ja teie poeg päriksite vara, mis hetkel kannab nimetust „Artikkel C“.

Te võite minuga ühendust võtta ükskõik millisel kirja päises loetletud viisil. Aga palun teil seda teha nii kiiresti kui võimalik.

Lugupidamisega
Alexander Benjamin

Loen kirja kaks korda läbi ja hakkas siis naerma: need rämpsposti saatjad on nüüd juba eriti jaburaks läinud. Nagu ma hakkasin kellelegi helistama ja oma isiklikku teavet jagama – lolliks peavad mind või?

Viskan kirja teiste juurde hunnikusse ja olen juba kööki Charlie juurde minemas, siis aga jään ühtäkki seisma.

Aga nad ju teavad juba minu isiklikku teavet, kas pole? Ja mis veel tähtsam, nad teavad Charliest. Kui tegemist on rämpsposti saatjaga, on see eriti murettekitav.

Võtan kirja kätte ja suundun tillukesse kööki-söögituppa-elutuppa. Charlie istub juba teleka ees.

„Kas ma tohin su sülearvutit laenata?“ küsin talt, pannes kirja lauale.

„Miks?“ küsib ta pilku ekraanilt pööramata.

„Sest ma tahan internetti kasutada ja mul sai telefonis andme-maht täis,“ valetan ma. Tegelikult pole mul raha, et andmemahtu praegu lisada, ja ma pean järele jäänud kõneajaga säästlikult ringi käima, juhuks kui Charliel on vaja mulle hädaolukorras helistada.

„Miks sa siis telefoni wifiga ei ühenda?“ küsib Charlie ninatargalt.

„Sa ju tead, et mu telefon ei tööta wifi-võrgus hästi.“ Mu mobla on liiga vana ja algeline. „See on liiga aeglane ja mul on vaja ühe asja kohta otsida. Kas ma tohin seda kasutada või mitte?“

„Jah, okei siis,“ ütleb Charlie lahkelt, pilk jätkuvalt telekale naelutatud.

Tõmban Charlie kotist ta sülearvuti välja ja teen selle lahti. Seejärel, tundes kergendust, et meie enda internet ei ole veel välja lülitatud, avan Google'i.

Kõigepealt tipin ma sisse „advokaadibüroo Davies & Davies“ ning leian, et sellenimeline advokaadibüroo on Berwick-Upon-Tweedis tõepoolest olemas. *See võib olla kokkusattumus, mõtlen*

ma endistviisi kahtlustavalt. Seejärel tipin sisse „Alexander Benjamin – sugupuu-uurija“ ja leian enda üllatuseks ametliku mulje jätkuva veebilehe, mis ütleb mulle kõik selle Alexanderi kohta ning kus lisaks on väga ehedana tunduvad kommentaarid rahulolevatelt klientidelt, kes on üles leidnud kadunud sugulased, ja täpselt samasugustelt advokaadibüroodelt nagu Davies & Davies, kelle heaks Alexander on töötanud ja saavutanud suurepäraseid tulemusi.

Panen sülearvuti kinni ja mõtlen.

Mul on aina raskem uskuda, et tegemist on pettusega. Aga miks peaks keegi mulle midagi pärandama? Kirjas seisab, et tegemist on varaga. Nii öeldakse tavaliselt millegi enama kui paari naelsterlingit või vana vaasi kohta. Ja kuna see advokaadibüroo tolle Alexanderi palkas, peab asi üsna tähtis olema.

Tõusen püsti ja suundun meie väikesesse kööginurka. Lasen kannu vett täis ja panen keema. Seejärel teen lahti külmkapi, et sealt piima võtta.

Külmkapi tühjus hirmutab mind äkitselt. Seal on pitsa, mille Charliele õhtusöögiks lubasin, peaaegu tühi piimapudel, natuke odavat margariini ning pool purki ube, mis jäi järele meie eelmise õhtu ubadega röstsaiadest. Aga see on kõik. Tean, et ka kappides pole eriti midagi enam, ja ma saan jälle palka alles kolme päeva pärast.

Mis siis, kui pärandiks *ongi* väike rahasumma? See kuluks küll vägagi ära. Toidupoes töötades ei teeni ma iialgi eriti palju; võib-olla sellest „varast“ piisab, et saaksin alustada väikest äri, millele olen juba mõnda aega mõelnud. Mis mõtet on kolm aastat ülikoolis käia, et siis lõpuks ikka poole kohaga toidupoes töötada? Ja isegi kui seda raha pole palju, saan ehk ära maksta mõned „punases“ arved, mis mind esikulaua ootavad.

Lõpeta kohe ära, ütlen endale. Sa lähed hoogu nagu tavaliselt. Sellised head asjad sinuga ei juhtu, Amelia. Enam mitte. Selleks varaks

on tõenäoliselt kasimatu koer, või midagi muud väärtusetut, midagi, mis läheb sulle raha maksma.

Aga rüübates oma lahjat teed – mis on tehtud ühte teekotti teist korda kasutades – mõtlen ma ikkagi, et ...

„Ma teen ühe kiire telefonikõne,“ ütlen Charliele. „Olen kohe tagasi.“

„Ma sain aru, et sul pole eriti kõneaega?“ küsib Charlie hajameelselt ja vahetab telekanalit.

„Ja mina sain aru, et sa pead täna kooliprojekti lõpetama?“ vastan ma, suundudes oma magamistoa poole.

„Pean jah. Aga sa ju ütlesid, et aitad mind sellega?“

„Ütlesin või?“ küsin ukssel seistes. „Milline projekt see on?“

„See lossidest – mäletad? Me oleme sel semestril losse õppinud ja õpetaja ütles, et peame ühest mudeli meisterdama. Selle jaoks ma olen neid karpe kogunud.“

„Ah jaa, õigus, ma mäletan,“ luiskan ma. „Ja millal selle esitama peab?“ uurin seejärel. *Palun ära ütle, et homme ...*

„Ee ... vist järgmisel nädalal.“

Uhh. „Muidugi ma aitan sind. Las ma teen kõigepealt selle telefonikõne ära ja tulen siis kohe tagasi.“

Panen magamistoa ukse kinni, istun seejärel voodiservale ja vaatan oma telefoni. Kas ma peaksin tõesti oma kõneaega selle võimaliku tühja tuule tagaajamise peale kulutama? Aga mis siis, kui see tuul osutub väga soodsaks pärituuleks? See võib praegu lahendada minu nii paljud probleemid. Ma pean vähemalt proovima.

Valin kirja päises oleva numbri ja ootan, arvates, et mind tervitab automaatvastaja või sekretär, aga selle asemel kuulen äkitselt, kuidas üks mahe ja väga koolitatud hääl ütleb: „Tere päevast. Alexander Benjamin kuuleb, kuidas ma saan teid aidata?“

„Oi, halloo ...“ vastan ma, sattudes tema häälest hetkeks segadusse. „Ee ... minu nimi on Amelia. Amelia Harris.“

Ma ... Ma mõtlen Chesterford. Harris on ... *oli* mu abielunimi. Chesterford on mu neiu põlvenimi.“

„Aa, tabamatu preili Chesterford, viimaks ometi! Kui tore teiega lõpuks rääkida. Nagu ma just ütlesin, mina olen Alexander Benjamin. Oletan, et te saite mu kirja kätte?“

„Jah.“

„Andke mulle hetk aega, ma otsin teie kausta üles.“

Telefonis jääb kõik paariks sekundiks wait.

„Nõndaks, see on mul nüüd käepärast,“ lausub hääl uuesti kuuldele tulles. „Palun teil nüüd mõned asjad kinnitada.“

Olen otsekohe umbusklik, kuid Alexander palub mul lihtsalt kinnitada neidsamu detaile, millest ta ka juba kirjutas. Ta ei palu mul lisada midagi uut, näiteks pangakonto või krediitkaardi kohta käivat infot, nagu olin esialgu kahtlustanud.

„Suurepärane, preili Chesterford, või eelistaksite, et ütleksin teile Harris? See ju *on* nüüd teie nimi?“

„Tegelikult ma eelistaksin, et ütleksite mulle Amelia.“

„Muidugi, Amelia. Niisiis ...“

„Kuidas te mu leidsite?“ prahvatan järsku välja.

„Kuidas palun?“

„Kuidas te mu leidsite – et mulle seda kirja saata?“

„Ah, mul on inimeste leidmiseks palju vahendeid. Tuleb tunnistada, et teie olite eriti keeruline juhtum.“

„Miks?“

„Sest näib, et teil on paari viimase aasta jooksul mitmeid elukohti olnud, ja teie praegust aadressi ei ole veel valijate registris. Kui kliente selles registris pole, on neid palju raskem leida.“

„Aa, arusaadav.“

„Te olete üsna palju kolinud, mis?“

Tal on õigus: olen tõesti, aga ma ei mõista, mis see tema asi peaks olema.

„Jah.“

„Selge. Aga see ei ole kõnealuse vara puhul oluline.“

„Te mainisite ka oma kirjas korduvalt vara. Mida ma täpselt pärinud olen?“

„Tuleb öelda, et see on väga põnev asi,“ sõnab ta elevil häälega. „Kui John Davies selle juhtumiga minu juurde tuli, tahtsin seda uskumatult innukalt ette võtta.“

„Jah, kindlasti,“ lausun ma, püüdes kannatlik olla. „Aga mis see on?“

„Kui teatud asjad on üle kontrollitud ja vastavad dokumendid kinnitatud, olete teie, Amelia, pärinud ... *Piiiiip.*“

„Halloo ... Halloo ... Härra Benjamin, kas te kuulete veel mind?“ Raputan telefoni ja vaatan seda ainiti, kuid see on nüüd tumm.

Püüan talle otsekohe tagasi helistada, aga minu kõige hullumad hirmud saavad kinnitust, kui mu telefoni ekraanile ilmub sõnum, milles seisab, et ... mul on kõneaeg otsa saanud.

Kaks

Järgmisel hommikul jalutan pärast Charlie kooli saatmist aeglaselt tagasi koju. Minu vahetus toidupoes algab alles pärastlõunal, nii et mul on kogu ülejäänud hommik aega koristamiseks ja musta pesu viimiseks kohalikku selvepesulasse – töö, mida ma jälestan. Seega pole mul koju jõudmisega kiiret.

Panen endale pahaks, et nii mõtlen, aga küll ma igatsen meie kunagist kolme magamistoaga maja, kus oli pesumasin ja -kuivati. Seal elades võtsin ma seda kõike täiesti iseenesestmõistetavana: peeneid kodumasinaid, keskkütet, meie väikest aeda maja taga, mille murul – samasugusel soojal kevadpäeval nagu praegu – tegi Charlie oma esimesed sammud.

Aga see kõik võeti meilt, kui Charlie isa meid maha jättis. Ta läks lihtsalt ühel päeval tööle ega tulnudki tagasi. Ma olin murest hullumas ja tahtsin juba politseisse helistada, kui leidsin tema kirja. See oli köögilaualt põrandale kukkunud ja oma paanikas nägin ma seda alles järgmisel päeval.

Tean, et selles kirjas olevad sõnad on igaveseks mu pähe sööbinud.

Amelia

Mul on väga kahju, aga ma ei suuda lihtsalt enam selles vales elada.

Ma pean mõneks ajaks ära minema, et oma mõtteid korrastada.

Ütle Charliele, et ma armastan teda.

G x

Raputan pead, püüdes sealt välja visata sõnu, mis on mu mõtteid liiga kaua mürgitanud. *Ma ei suuda lihtsalt enam selles vales elada . . .* Ei, ma ei lase sul mind jälle kummitama tulla. Charlie ja mina oleme nüüd oma eluga edasi liikunud.

Tegelikult oleme edasi liikunud mitu korda. Kui ma ei suutnud enam laenu tagasi maksta, pakkus kohalik omavalitsus meile ajutist majutust ja me kolisime oma esialgsest kodust aina eri korteritesse, kuni nad said meile püsivama elukoha anda. Lõpuks jäime paigale väikesesse korterisse, kus me elame nüüd, ja see on peaaegu et palee võrreldes mõne kohaga, kust me end vahepeal elamas leidsime. On see unelm? Ei. Täiuslik? Kaugel sellest. Aga seal on – enamasti – soe, naabrid on sõbralikud ja mis kõige tähtsam, kuni eilseni polnud mul kahtlust, et Charliel läheb koolis hästi.

Natuke rohkem raha kuluks muidugi ära; mul on ikka veel raske kõiki arveid maksta palgast, mida saan poole kohaga töötades, ja abirahast, nii et eile, enne kui meie kõne katkes, olin meeletult lootnud, et too Alexander ütleb mulle, et just selle ma olengi pärinud. Kas või väike lisasumma oleks praegu uskumatult suureks abiks ja aitaks mul hakkama saada, kuni leian taas täiskohaga töö.

Aga õnneks peaks mu abiraha paari päeva pärast tulema; seni, kuni saan kõneaja miinimummäära juurde osta ja talle tagasi helistada, pean lihtsalt ootama ja lootma.

Kõnnin trepist üles, olles vajunud nii sügavalt mõttesse selle üle, mis päranduseks olla võib, et vaevu märkan meest, kes seisab mu korrusel ja kummardub üle trepipiirde.

„Preili Chesterford?“ küsib madal, kummaliselt tuttav hääl.

Ma võpatan. „Kes tahab teada?“ küsin automaatselt, kuigi saan kahe sekundiga aru, et see hääl kuulub samale inimesele, kellega eelmisel õhtul telefonis rääkisin.

Mees paistab olevat üllatanud. „Alexander Benjamin. Ma rääkisin teiega eile õhtul?“

Vaatan meest, kes ei nõjatu enam vastu trepipiiret, vaid seisab sirgelt minu ees. Ta on pikk ja laitmatult riides: viisakates hallides pükstes, sinises avatud kraenööpidega särgis ja läikivates helepruunides kingades. Tal on samasugune hall pintsak ühel käsivarrel ja teises käes helepruun portfell, mis läheb kokku kingadega.

„Ah jaa, tere taas. Aga mida te siin minu ukse taga teete?“

„Meie kõne katkes – äärmiselt ebasobival hetkel, tuleb öelda – ja ma lootsin, et saame vestlust ehk silmast silma jätkata?“

„Ee ...“ Mõtlen korterile. Charlie ja mina ärkasime täna hommikul hilja, sest ma magasin sisse, olles varajaste hommikutundideni ärkvel lebanud ja kirjale mõelnud. Korter ei näe hetkel teisel pool ust just kõige parem välja. „Jah, muidugi; äkki läheme ja võtame kusagil kohvi?“ Kahetsen seda kohe, kui olen sõnad välja öelnud. *Cappuccino* hind lähimas kohvikus tõmbab mu rahakoti sisu umbes 4,64 naela peale ning sedagi siis, kui maksan vaid enda joogi eest.

Alexander heidab pilgu mu uksele, seejärel mu ärevil näole ja sõnab kähku: „Miks mitte? Kohv on loomulikult minu kulul.“

Kuigi see ei meeldi mulle üldse, ei vaidle ma vastu. Ma vaid naeratan ja tänan. Seejärel juhatan ta tagasi trepist alla, paludes vabandust rikkis lifti pärast, ning siis oleme taas päikese käes, kus kõik tundub hoobilt parem.

„Peatänaval on täitsa kena kohvik, kui see teile sobib?“ lausun ma.

„Suurepärane.“

Alexanderil on tema pikkusele sobivad pikad jalad ja ma pean temaga sammu pidamiseks kiirustama, kui üheskoos kohviku poole jalutame.

„Teie järel,“ sõnab ta, hoides mulle ust lahti, kui kohale jõuame.

„Aitäh,“ lausun ma, olles tema viisakast žestist liigutatud. Kombekus on mulle alati tähtis olnud.

Tellime kaks tassi kohvi, mille eest tasub Alexander, ja seejärel istume akna alla vaiksesse lauda.

„Nõndaks,“ sõnab Alexander, „esiteks, eile õhtul te ütlesite, et sooviksite, et kutsuksin teid Ameliaks – kas see kehtib endiselt?“

„Jah,“ sõnan ma, võttes kohvist järjekordse sõõmu. See on tõeline nauding: tunda taas hea kohvi maitset. Minu igapäevane tassike on juba nii kaua tulnud purgist, et olen peaaegu unustanud, kuidas maitseb värskelt jahvatatud kohviubadest valmistatud kohv.

„Sel juhul soovin, et kutsuksite mind Benjiks, sest mina eelistan seda nime.“

Vaatan teda hetkeks ainiti. Kuidas saab Alexanderist tulla nimi Benji?

Aa, Alexander Benjamin. Muidugi. „Hea küll,“ nõustun ma. See on pisut kummaline, aga vist täitsa sobib talle. Kuigi Benji on riides nagu advokaat, kahtlustan tema pisut sassis juuste ja Harry Potteri sokkide põhjal, mida vilksamisi nägin, kui me istet võtsime, et tal on ehk olemas ka vähem ametlik, pöörasem külg.

„Tore,“ sõnab Benji rahulolevalt. „Nüüd on see paika pandud ja sa kindlasti tahad endistviisi teada, mida mul sulle öelda on.“

„Natuke jah.“

„Sul on täielik õigus tunda kõikevaldavat ootusärevust, Amelia.“

Naeratan talle. Ta naudib kõneledes ilmselgelt võimalikult paljude pikkade sõnade kasutamist.

Benji sirutab käe oma portfelli järele ja tõmbab sealt välja õhukese pappkausta. Ta ei ava seda, vaid asetab lauale.

„Selles kaustas,“ alustab ta, „on info vara kohta, mille oled pärinud.“ Ta koputab sõnade rõhutamiseks kaustale. Kaust on pealtnäha tühi ja ma loodan, et see annab märku sellest, et kausta

sees on üsna suure summaga tšekk minu nimele. „Kas tahad seda näha?“

„Jah, palun.“

Benji avab kausta ja võtab selle vahelt välja mitu suurt fotot, mida ta mulle ei näita.

Need on kindlasti koerapildid, üks ole? Ma kohe tean seda.

„Siin,“ lausub ta võidukalt, pöörates esimese foto teatraalselt ringi, „on sinu pärandus.“ Ta asetab pildi minu ette lauale.

„See on loss,“ sõnan, tühja pilguga vaadates pilti suurest, keskaegse moega hoonest mäe otsas.

„See,“ jätkab Benji, asetades esimese pildi kõrvale teise, „on Chesterfordi loss, kui täpne olla. Sinu esivanemate kodu.“

Ma naeran – toon kuuldavale kõlava, valju naeru, mis paneb mõned kohvikukülastajad meie poole vaatama.

„Vabandust,“ ütlen ma, „aga mulle tundus, et ütlesid, et see on mu *esivanemate kodu*. Me tulime just minu kodust – selleks on kahe magamistoaga neljanda korruse korter Hamiltoni pisut kahtlases rajoonis.“

„Mitte enam kauaks, Amelia,“ lausub Benji, pannes lauale kolmanda foto, mis kujutab veel üht vaadet samast lossist. „Kui sa oma päranduse vastu võtad, siis on sinu uueks koduks see *kahe-teistkümne* magamistoaga loss Northumberlandis.“